

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 329/2020
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Далибора Миленковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Далибора Миленковића, адвоката Владана Живковића и адвоката Владете Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 38/18 од 26.08.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 934/2019 од 20.12.2019. године у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Далибора Миленковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 38/18 од 26.08.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 934/2019 од 20.12.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 38/18 од 26.08.2019. године, окривљени Далибор Миленковић, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју се урачунава време проведено у полицијском задржавању од 10.11.2018. године до 12.11.2018. године. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге канабис, нето количине 493,86 грама. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и Вишем јавном тужилаштву у Прокупљу, на име трошкова обављених вештачења, износ од 48.825,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 934/2019 од 20.12.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и бранилаца окривљеног Далибора Миленковића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљеног Далибора Миленковића, адвокат Владан Живковић и адвокат Владета Станковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 2) ЗКП и погрешне примене закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву бранилаца окривљеног нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног Далибора Миленковића истичу да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то на записнику о претресању стана и других просторија ПУ Прокупље Стр. Пов.260/2018 од 10.11.2018. године, потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе Прокупље КУ-ПУ 876/18 од 10.11.2018. године, вештачењу одузетих предмета и исказима Полицијских службеника АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД. У вези са тим браниоца у захтеву наводе да ЂЂ, који је у записнику о претресању стана и других просторија Полицијске управе Прокупље од 10.11.2018. године, наведен као сведок претресања, није потписао наведени записник, већ је то учинило друго лице – ЕЕ, због чега је, према ставу бранилаца, овај доказ незаконит као и други докази проистекли из истог и то: потврда о привременом одузимању предмета пронађених приликом претресања стана, записник Национално криминалистичко техничког центра о физичко-хемијском вештачењу достављене биљне масе, односно искази полицијских службеника који су сведочили о садржини незаконито прибављеног доказа – записника о претресању стана и других просторија. Поред наведеног, искази наведених полицијских службеника су, према наводима захтева, незаконити и из разлога што ови сведоци нису испитани у складу са одредбом члана 93. став 1. ЗКП, с обзиром на то да записник о претресању стана има ознаку строго поверљиво, а ови сведоци пре него што су испитани нису ослобођени дужности чувања тајности података.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Далибора Миленковића, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Како су браниоци окривљеног изнете наводе захтева које се тичу повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а у вези са незаконитошћу записника о претресању стана, потврде о привремено одузетим предметима и вештачења пронађене биљне масе, истицали и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Нишу је нашао да су исти неосновани у чему је на страни 2 (последњи став) и на страни 3 (1-4 став) образложења своје пресуде Кж1 934/19 од 20.12.2019. године дао јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд и на те разлоге у смислу члана 491. став 2. ЗКП упућује.

По оцени Врховног касационог суда ни искази полицијских службеника, испитаних у својству сведока не представљају доказе на којима се пресуда не би могла заснивати.

Наиме, Врховни касациони суд налази да се овлашћена службена лица ОУП-а у својим исказима нису изјашњавала о садржини записника о претресању стана, већ само о чињеницама које су непосредно опазили током спровођења ове доказне радње као и о околностима везаним за сачињавање записника о претресању стана, који при том није документ који има карактер „строго поверљиво“, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева да је суд испитивањем ових сведока повредио одредбу члана 93. став 1. ЗКП и да из тог разлога ови докази не би могли бити коришћени у овом кривичном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног неосновано указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, браниоци у захтеву указују и то да је побијана правноснажна пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која се огледа у томе што је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде и што у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног Далибора Миленковића, у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић